

Č. 6 DRUHÉ PATRO

Školní rok 2016/2017

Autorský časopis žáků ZŠ

Ročník 15

V tomto čísle nepřehlédněte:

Šikovný předškoláček – 122

Písemkový poradce? – 125

Nové předměty ve škole – 125

Ledová království – 128

Mluví se ve škole sprostě? – 135

Rozhovor s primáškem – 143

Jak říkáte svým kamarádům?

Možná jste si všimli, jak někteří vydavatelé zvyšují prodej svých časopisů. Na titulní stranu dají nějakou slavnou osobnost (celebritu) nebo hezkou slečnu a časopis je hned vyprodán. Druhé patro jde jinou cestou, takže má na titulní stránce obrázek zvířete. A není to jen tak zvíře

nějaké. Původně tady měl být vůl, ale máme tady jen jeho sestřenici krávu. Je tady proto, že takto si mnozí žáci představují své kamarády. Vůl jeden. Ve Frenštátě a jeho okolí prý žije asi 10 upravených býků – volů. Kolik lidí, které oslovují jejich kamarádi(?) názvem

hovězího dobytka, je ve škole, nevím, ale věřte, že hodně. Nemám nic proti volům, jsou to klidná a byla to ve své době velmi užitečná zvířata, ale pro kamaráda byste měli mít jiná slova. Tedy pokud ho chcete mít za kamaráda. O sprostých slovech kolem nás se dočtete ve velké anketě Druhého patra. Zajímavý je i pohled paní psycholožky. Petr Ondryáš

Za chvíli je tady jaro!

Kalendářně ještě zima neskončila, ale můžeme si povšimnout, že sněhu pomalu, ale jistě ubývá. Jaro čeká za dveřmi a brousí si zuby, až nastane 21. března. Které období je ale lepší? Začneme zimou. Opravdová zima začala asi před měsícem. Bylo ideální

počasí na lyžování, sáňkování, bruslení a kdovíco ještě. Dobré na tomto období je, že nejsou vysoké teploty, má to ale i svá negativa. Když se válíte ve sněhu nebo se koulujete, tělo docela prochladne, a tak po nějaké době odejdeme domů a tam zůstaneme. Jaro – to je něco jiného. Teplota sice závratně nestoupne, ale kolem nás se probouzejí rostliny i zvířata ze zimního spánku, některá zase přilétají z teplejších krajů. Na jaře můžeme provozovat činnosti, které by se v zimě dělaly těžko, třeba jezdit na kole. Už nemusíme nosit tlusté bundy a rukavice a podobné zimní věci. Zkrátka obě roční období mají něco do sebe. Zeptejte se tedy sami sebe, co je lepší – jaro nebo zima?

Martin Kundrát 7. C

Jak se učí předškoláci?

Šikovní předškoláček je kurz pro děti v předškolním věku. Pokaždé se koná 10 lekcí. My jsme se přišli podívat na jednu z nich. Jak to asi probíhalo? Nejprve přišly všechny děti (nějací opozdilci i později). Paní učitelka se představila a začala vysvětlovat, co se bude dít v téhle lekci. Děti si musely rozcvičit ruce, kvůli kreslení. Dělaly různé cviky. Od cviků na zápěstí po cviky na ramena. Potom děti dostaly kousek toaletního papíru. Jejich úkol byl ho zmuchlat a dát si ho pod malíček a prsteníček. Proč? Kvůli správnému úchytu pastelky. Mezitím paní učitelka rozdala pracovní listy. Děti si vzaly pastelku a začaly dělat kroužky. Byla to docela pěkná podívaná. Po tomhle přišly na řadu берушки. Úkolem dětí bylo odmotat беруšku a potom ji co nejrychleji namotat zpátky. Vlastně to byly takové závody. Ostatní svým kamarádům fandili. Po několika kolech si šly děti zase sednout. Vzaly si pastelku a dostaly další pracovní list, na kterém měly určovat, na jakou stranu se kouká kočička a zakroužkovat ji. Další úloha byla poznávání tvarů. Děti musely rozpoznat různé tvary. K tomu dostaly další pracovní list. Dle mého názoru jsou tyhle lekce docela super. Děti se naučí věci, co budou potřebovat. Mně se osobně lekce, na které jsme byli, líbila. Dokonce jsem si vzpomněla na sebe, jak jsem tam chodila.

Katka Jurečková, Pavlína Kantorová 7. C

Cesta s vysvědčením

Jdu domů s dobrým vysvědčením, které jsem si vybojovala. V očích mi je jasně vidět, jak jsem šťastná. Kolem mne jsou další šťastní žáci, ale vím, že to není kvůli vysvědčení, spíše kvůli prázdninám. Cestou potkávám spoustu lidí pyšných na své děti. Svět je krásný. Těším se domů, že nedostanu seřváno.

Saskie Strlecká 9. B

Když jdu domů se špatným vysvědčením, cítím se jako kriminálník. Lidé se na mě hnusně dívají, rodiče se zlobí a já vím, že nebudu mít zrovna

pěknou budoucnost. Vždy mi připadalo, že dobré známky nosím pro rodiče a ne pro sebe. Jenže pak ta morálka jde do háje a já nosím špatné známky.

Ondřej Malina 9. B

Když jde člověk a má dobré vysvědčení, má i dobrou náladu. Je šťastný a má pocit, že má za sebou těžkou cestu a úspěšně ji zvládl. Pokud je to konec druhé poloviny školního roku, má dobrý začátek prázdnin. Když je to první polovina, má strach, aby další vysvědčení nebylo

horší. Člověk vidí všechno pozitivně, čím se normálně trápí, to mu teď nevadí.

Tina Šelepová 9. B

Když jde někdo ze školy a v ruce má vysvědčení, které vůbec není dobré, celý svět se mu před očima změní. Všechno se mu zdá horší, temnější a někdy má náladu takovou, že by ani radši domů nedošel. Musí překonat svůj strach a věřit si, že to příště bude lepší. Přemýšlí, co se asi stane, když přijdou domů a odevzdají papír o svém celoročním snažení. Občas se i na cestě zastaví a přemýšlí, co nezvládl a proč. Cesta se špatným vysvědčením bývá delší než obvykle.

Jakub Juřík 9. B

Vysvědčení jako zvíře?

Anh Le: moji rodiče přistupovali k vysvědčení jako k hadovi, protože nebyli rádi tomu, co drželi.

Adéla Jalůvková: mamka přistupovala k vysvědčení jako k štěněti, byla ráda, že jsem neměla horší výsledky.

Daniela Srněnská: rodiče k mému vysvědčení přistupovali jako k medvědovi, báli se, protože bylo celkem zlé.

Sabina Strackeová: rodiče se dívali na moje vysvědčení jako na hodného pejska, čekali, že to bude horší, a tak se nerozzlobili jako vztekly pes.

Dita Bártková: vysvědčení se podobalo štěněti – bylo pěkné, milé, když se rodiče na ně dívali, usmívali se.

Jakub Šena: rodiče se dívali na vysvědčení jako na šimpanze, dívali se překvapeně.

Eliška Harasimová: mamka k mému vysvědčení přišla jako k hadovi, tušila, co ji čeká, ale nechtěla to vidět.

Tomáš Marišek: jako k hadovi, protože nebylo dobré

Natálie Ličková: přistupovali k němu jako kůň k veterináři – zprvu se báli, ale pak zjistili, že je to v pohodě, ale mohlo to být lepší.

Všichni odpovídající jsou ze 7. B

Jak rodiče vzali vysvědčení?

6. C:

Veronika Štarhová: rodiče vzali vysvědčení a vrhli se na něho jako hladový pes na žrádlo, protože věděli, že dostanou dobré známky.

Martin Šturala: moje vysvědčení rodiče brali jako slimáka (nedalo se na to dívat).

Barbora Krupová: moji rodiče byli z vysvědčení rádi a brali ho šťastně jako kotě klubíčko vlny.

Matěj Schiller: vzali to jako pes kost.

Jana Drozdová: mamka vysvědčení přijala jako malé štěně.

Viktorie Vintonyaková: rodiče k vysvědčení přistupovali jako medvěď k medu.

Daniel Blecha: rodiče brali vysvědčení jako šelma čekající na kořist a zároveň jako polekané zvíře.

Adriana Pavlová: rodiče se chovali k vysvědčení jako pejsek ke kosti, protože se jej nemohli dočkat.

7. A

Michal Hykl: vysvědčení leželo na stole, rodiče přišli, viděli ho, šli k němu radostně jako k malému kotěti.

Marika Kňazovičová: rodiče to vysvědčení nechtěli vidět, protože se ho báli, jako by to byl ten nejedovatější had nebo ten nejchlupatější pavouk.

Timotej Oslanec: rodiče k vysvědčení přistupovali jako k malému pejskovi. Nebáli se, protože věděli, že se nemají čeho bát.

Patrick Trippa: mamka se toho bála jako žirafy.

Klára Veselá: Moje mamka to drapla jako varan shnilé maso.

Lukáš Blažek: K mému vysvědčení přistupovali jako ke škorpiónovi.

Cesta k dobrým známkám v 9. B? Písemkový poradce!

❖ Kdybych psala důležitou písemku z hudební výchovy a občanské výchovy, vybrala bych si Billieho Joe Armstronga, protože tvoří skvělou hudbu a jeho názory dávají smysl.

❖ Můj poradce by byl Zeki Müller z Fakjů pane učiteli, protože by s ním byla sranda. *David Kuřec*

❖ Jako písemkového poradce bych si vybral Jakuba Jeřábka. Chodí na Gymnázium ve Frenštátě, tudíž jeho znalosti jsou hodně dobré. Podle mě by mi dokázal poradit v českém jazyce, matematice a informatice, protože se zajímá o počítače. Gymnázium ho naučilo tolik, že už mě ve znalostech pomalu předbíhá. Myslím, že vybrat si jej by nebyla chyba. *Patrik Šmahlík*

❖ Písemkového poradce bych si vybrala Alberta Einsteina z toho důvodu, že mi nejde matematika, chemie a fyzika. On je v těchto předmětech mástr, a tak bych nosila samé jedničky. *Karolína Šindlerová*

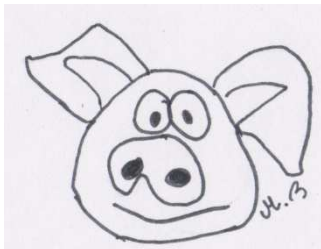
❖ Jako přítele na telefonu bych si vybral moji sestru Natálii Machánovou. Pomáhala by mi s chemií, protože mi moc nejde a jí jde až moc. Je v Olomouci na chemické fakultě. *Michael Macháň*

❖ Jako mého písemkového poradce bych si vybrala svého bratrance. Je to učitel matematiky, takže bych si nechala radit v matematice. Na češtinu bych měla mou tetu Marii, která byla taktéž učitelkou. A v hudební výchově bych napsala Bedřichu Smetanovi, protože ten by mi s notami a intervaly určitě pomohl. A psát bych mu musela, protože je hluchý. *Agáta Rybářová*

Jaké předměty bychom uvítali ve škole?

Jednou, jak jsem ležela v posteli a trochu jsem se učila na zítřejší písemku z češtiny, jsem si představovala, jaké by to bylo, kdyby místo češtiny byla hodina, kde by se dalo jezdit na praseti po chodbě. A třeba

na konci školního roku by byly závody na školním hřišti. Každý žák a třeba i paní učitelky by měl své osobní prase, mohli bychom si ho vzít domů, anebo ho nechat ve škole. Každý by měl prase jiné, prvňáci malé, druháci větší, no a tak dále a paní učitelky největší a kdo by prase

nechtěl, tak ten si ho upeče v kuchyňce na oběd. Já bych si asi vybrala nějaké dvojbarevné, třeba černorůžové. Možná by mi to šlo ze všech nejlépe a mamka by mi dovolila konečně nějaké zvíře. A ten, kdo už by to úplně dobře uměl, by se mohl učit i nějaké kousky, třeba skákání přes obruč, ale to asi ne, anebo možná jo. A až to budou umět všichni, můžeme přejít třeba na osla, ale ten moc nepojede, tak třeba na koně.

Vanda Pazderková 5. B

Byl moc krásný slunečný den. Vyjeli jsme si se třídou na výlet do přírody. Když jsem už viděla ty překrásné rostliny a zvířata, napadlo mě, že by se ve školách mohl učit předmět Přírodovědné starání. Každý by dostal jednu rostlinu na jeden den a jednoho živočicha na druhý den nebo na dvě hodiny vyučování. Učil by se v hodně zvláštní učebně. Ta by vypadala jako velký zelený prales. Byly by tam velké stromy, malé keře a různí živočichové. Každý by vešel do učebny, vzal si jednoho živočicha a vybral by si jednu rostlinu. Tenhle předmět mě napadl jen tak, ale mohl by se uskutečnit. Možná bych v něm byla dobrá. Už musím jít na autobus. Tak ahoj!

Natálie Žáčková 5. B

Byl jednou takový krásný zimní den a ve škole jsme zrovna měli volnou hodinu. Škola mě moc nebavila a přemýšlela jsem, co by mě tak ve škole mohlo bavit za předmět. A za chvíli jsem na to přišla. Zvířecí hodina! Do školy by si každý žák donesl svého domácího mazlíčka. Kdo by neměl, ten by si půjčil ze zverimexu. Byly by jednotlivé třídy a pro každé zvířátko by byla třída určená. Byly by například třídy pro psy, kočky, morčata, plazy atd. Učilo by se, jak se o mazlíčky starat, co jim dávat na jídlo, jak je česat a oblíkat na jednotlivá roční období, nebo jak třeba k ohni a jak na oslavu. Měla bych tenhle předmět moc ráda a asi by

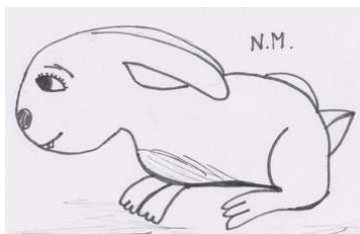
mi šel, protože já mám mazlíčky a zvířátka moc ráda. Pokud to teda nejsou hadi, pavouci a různé plazi a brouci. Jednoduše řečeno, mám ráda všechno, co je chlupaté. Tenhle předmět by mi šel, protože mám doma pejska Bellu a moc ráda se o ni starám a chtěla bych, aby se někdy podívala do školy. Už nevím, co bych napsala a stejně za chvíli bude zvonit. Tak zatím ahoj.

Markéta Martináková 5. B

Jednoho dne (asi před pár týdny) jsem v tělesné výchově seděl na lavičce, protože jsem byl nemocný. Měl jsem dlouhou chvíli, tak jsem přemýšlel, jaký předmět by na sto procent zlepšil tělocvik. Vymyslel jsem, že by se mohl vyučovat paintball (pro ty co paintball neznají, paintball je hra, při které dostanete do rukou zbraň, která střílí barevné kuličky, které se rozprsknou po nárazu). Ovšem by všichni dostali ochranné brýle + nějaké oblečení, co se může zašpinit. Myslím, že by se líbil převážně klukům, ale protože nejsem holka, tak vám nemůžu říct, jak by se to líbilo holkám. Nechci se chvástat, ale jsem docela dobrý na míření s NERF pistolemi které střílí plastovo-gumové náboje. A podle mě má každý druhý kluk nějakou tu plastovou pistoli, teda kromě školkařů. Také vůbec nevím, jak by to bylo s pedagogickým personálem školy, ale nejspíš asi negativně. Možná kdyby to škola povolila, tak by se víc dětí těšilo do školy. Jenom je mi trochu líto, že tohle je jen představa v mé hlavě, ale stejně by to neprošlo, protože paintball je jen hra, která je ještě k tomu trochu bláznivá. Bohužel už bude zvonit a stejně mi dochází nápady, tak zatím ahoj.

Jakub Spišák 5. B

Včera jsem se procházel v lese, čerstvý vzduch zapůsobil na moje tělo, ale i na mysl. Díky tomu jsem vymyslel předmět, který by se mohl

provozovat ve školách. Jmenoval by se Týden v přírodě, zkráceně TPř. Každý měsíc by jedna třída vyjela na týden do lesa. S každou třídou by jeli nejméně tři dozorci. Celá třída by byla v jednom kruhu ohraničeném lanem. V kruhu by byly stany se spacáky. Děti by dostávaly jídlo a vodu. Děti by se zde měly spřátelit s přírodou a zkusit žít jako naši předci. Taky by se měli odpoutat od mobilů, tabletů, počítačů a jiných elektronických obrazovek. V tomto týdnu by se dětem v lese tvrdě trestala lenost a zlobivost. Z lesa by měly vyjet duševně zdravé a pracovitě děti. Myslím si, že bych zde vynikal.

Matěj Dudek 5. B

Ve škole jsem často unavený, tak mě napadlo, že by mohla existovat hodina spánku. V hodině spánku by se jen spalo. Hodnotilo by se například, jak má kdo zavřené oči, nebo jak kdo leží. Hodina by trvala dvě hodiny a byla by 3x za týden. V pondělí, ve středu a v pátek. Učila by se od 2. do 6. třídy. Hodinu by museli učit jen učitelé. Podle mě by se měla učit na celém světě kromě Arktidy a Antarktidy, protože je tam moc velká zima.

Jakub Kulišťák 5. B

Proč jsou zlobiví žáci odolnější vůči bacilům?

Na to je jednoduché odpovědět. Zlobiví žáci jsou méně často nemocní než žáci hodní a to z toho důvodu, že si na ně bacily netroufnou. Některé bacily jsou vlezlé a drzé, ale na zlobivého žáka si přece jenom neopováží, radši se budou dobývat k žákům hodným, až je doženou do postele a stráví s nimi několik dní. Myslíte, že je to správně? Že by se v posteli měly trápit děti hodné místo zlobivých? *Nikol Šindlerová 9. C*

Proč jsou zlobiví žáci odolnější vůči bacilům?

No přece aby mohli zlobit! Takový bacil a zlobivý žák mohou na učiteli zanechat stejné následky. Kolikrát se stalo, že učitelé prudce stoupla teplota a pořádně se mu rozvibrovaly hlasivky. Některým se dokonce může spustit rýma a mohli by začít ronit slzy nad tím pneumokokem, co napadl jejich třídní organismus. Bacily a zlobivý žák mají společný

úděl a to sice škodit, kde se dá. Proč by tedy bacily útočily na někoho, kdo vlastně dělá jejich práci?

Jiří Kubica 9. C

Ledová království

Mé vzpomínky na ledové království jsou z doby, kdy jsem byla malá a často jsem chodila ven. Tehdy bylo opravdu moc sněhu. Před domem jsme měli cestu pro auto a tatka vždycky vyhazoval sníh na velkou hromadu. Když jednoho dne byla hromada opravdu velká, kopali jsme do ní díry, různé vchody dovnitř a udělali si tak parádní bunkr. Navíc se z té hromady bezvadně jezdilo na bobech. Zevnitř jsem bunkr vyzdobila rampouchy a kusy ledu.

Veronika Knebllová 9. C

Pro mě je ledové království to, které vytvořila příroda. Zmrzlé krystaly vody na větvích stromů nebo na suchých stéblech trav, ale také zmrzlé potůčky a vodopády. To se mi rozhodně líbí víc než nějaké vytesané sochy. Netvrdím, že se mi ty sochy nelíbí, ale kdybych si měl mezi nimi vybrat, rozhodně bych šel tam, kde to vytvořila příroda bez lidské pomoci.

Michal Křištof 9. C

Podle mě je ledové království nádherné, ať už se myslí třeba jen zamrzlý rybník, na kterém bruslí děti, nebo pohled na zmrzlé kapičky vody, které visí na větvích stromů.

Veronika Bartoňová 9. C

Ledové království je podle mě nějaké místo, kde je spousta ledu a sněhu. Když jsme byly se ségrou mladší, snažily jsme se stavět iglú jako v pohádkách, kde bylo vždy postaveno ze sněhových cihel. Ale nikdy se nám nepovedlo sněhovou cihlu udělat, takže jsme nikdy naše ledové království neměly.

Tereza Krístková 9. C

Přírodní ledy všude okolo nás sice nejsou tak dokonale pravidelné a vyřezané do soch a všeho možného, ale rozvíjí naši fantazii a nejsou zavřené v nějakém sále. Jsou všude na potocích, okapech, střechách a stromech, autech a cestách. A hlavně jsou úžasné, i když nejsou pravidelné, a proto jsou originální.

Dominik Kuřec 9. C

Podle mě je na každém, aby se rozhodl, jestli se půjde na Ledové království podívat, nebo objeví své vlastní někde na zamrzlém potoce, v různých skulinách, kde zůstala voda. Někdo může objevit při své výpravě za mrazivou krásou dokonce celou ledovou jeskyni. Pro ty, kterým se nechce, nebo nemohou, máme sochaře, ty šikovné lidi, kteří už i z tak nádherného ledu vytvoří něco tak krásného, na co se lidé rádi dívají.

Jiří Kubica 9. C

Letošní zima je opravdu pořádná. Mrzne a lidem se nechce vylézat z teplých dek. Zima je sama o sobě krásná, když nás všude obklopí bílá sněhová přikrývka, ale když se přezene, začne lidi štítit. Led je součástí

zimy a taky jako všechno ostatní má něco do sebe. Objevuje se v podobě rampouchů, které nám zdobí kraje střech, na chodnících, kde dělá plno škody, ale taky v podobě soch, se kterými si dali sochaři hodně záležet. Zamrzají nám také rybníky, potoky, jezera. Působí to taky velmi zajímavě a pěkně. V každém kusu ledu vytvořeném přírodou můžeme vidět různé obrysy připomínající nějaké reálné věci.

Nikol Šindlerová 9. C

Sněhuláčí pomník

Kdysi dávno, velmi dávno, postavil malý chlapec sněhuláka. Bydlel se svou rodinou u lesa, kde bylo plno lesní zvěře. V té době se říkalo malým dětem, že sněhuláci v noci ožívají, ale že musí mít mrkvový nos. Nikdo netušil, že je to doopravdy pravda. Jenže lesní zvěř ty mrkvové nosy žrala. Sněhuláci se každou noc scházeli a ubývalo jich. Toužili ožít co nejvíc, ale nevěděli, jak se mají bránit. Jeden čerstvě postavený sněhulák navrhl, že by si mohli postavit vysoké sněhové hroudy, na které by si vylezli a zvěř by na ně nemohla. Všem se to zdál být dobrý nápad a tak každý, kdo chtěl, si na svém místě postavil vysokou hroudu a na ni vylezl. Od té doby staví sněhuláci vysoký pomník podobající se té hroudě toho moudrého sněhuláka.

Natálie Ličková 7. B

Sněhulák má svůj pomník proto, že tenhle sněhulák zachránil lyžaře před nárazem do stromu. Lyžař jel z prudkého kopce a narazil do sněhuláka. Za sněhulákem byl strom, takže sněhulák lyžaře zachránil.

Darina Urbańczyková 7. B

Ahoj, já jsem sněhulák Béd'a a dnes ti budu vyprávět příběh mého kamaráda Marka. Narodil se jako normální sněhulák. Měl milé rodiče, poslouchal je a měl všechno, co chtěl. Byl zvědavý a chtěl cestovat, také vynikal ve studiu práv. Po dosažení dospělosti se rozhodl pomoci lidem

v Africe. Bohužel, neuvědomil si, že je v Africe horko, tak roztál. Těsně před smrtí však stihl provést mnoho krásných věcí, například bojoval v Kongu za práva občanů. Zprávy o jeho silně hrdinských činech se roznesly po celém světě. Proto mu náš sněhuláčí národ staví pomník

s jeho podobiznou v životní velikosti.

Kristýna Šenkýřová 7. B

Sněhulákovi byl postaven pomník proto, že sněhuláci jsou posvátní. Kdysi dávno tu byl dům a v něm bydlela matka se dvěma dětmi. Ty si každý rok stavěly sněhuláky. Děti ale vyrůstaly a sněhuláky přestávaly stavět, protože si myslely, že sněhuláci roztají. Jenže oni vždy došli na jedno místo, kde přečkali jaro, léto i podzim. Byla zima a všichni sněhuláci šli k tomu domu, protože cítili, že se strhne lavina. Sněhuláci se vši silou snažili zastavit lavinu. A taky se jim to povedlo! Děti to viděly a postavily sněhulákům pomník.

Veronika Štarhová 6. C

Pomník pro sněhuláka byl postaven proto, že jednou v noci sněhulák obživil a oběhl vesnici. Všude odhrnul sníh a pak se vrátil na své místo. Ráno se lidé probudili, podívali se z oken a divili se, že mají prohrnutý sníh. Přemýšleli, kdo to asi byl. Napadlo je, že by to mohl být sněhulák, tak mu potom postavili pomník za to, že pomohl lidem odházet sníh.

Daniela Srněnská 7. B

Sněhulák je tak vysoký, jako krk žirafy. Proto z té výšky vidí davy dětí, které se těší, až si na sněhulákův pomník sáhnou, možná jim to přinese štěstí. Ale na sněhuláka se nechodí dívat jen děti, ale i dospělí. Sněhulák je velký bůh, který se dívá na tu krásnou zimní krajinu. Nikdo neví, kdo sněhuláka postavil, možná děti, možná dospělí, možná nám ho bůh poslal, aby nám dělal radost po celou zimu.

Klára Blažková 5. D

Sněhulákovi postavili pomník, protože jim přišel důležitý pro zimu. Vypadá jako sněhová socha a vládce zimy. Je postavený pro děti a jejich rodiče, kteří se na sněhuláka chodí dívat a staví mu kamarády. Sněhulák je určitě rád, když se na něho všichni dívají.

Matěj Horák 5. D

V chaloupce pod lesem bydlely dvě děti. Byla zima, děti šly ven a postavily si sněhuláka. Hrály si s ním každý den až do jara. Pomalu svítalo sluníčko a sněhulák roztával. Děti poprosily tatínka, aby sněhulákovi postavil pomník. Ze sněhuláka zbyla mrkev, knoflíky, hrnec a roztáté koule. Děti sněhuláka zakopaly a postavily mu pomník.

Elen Hrubá 5. D

Tajemství ledové jeskyně

V ledové jeskyni je všechno zmrzlé. Když se tam chcete dostat, musíte se prosekat mezi rampouchy. Úplně na konci jeskyně najdete velkou truhlu, ve které je zlato a diamanty.

Tomáš Marišek 7. B

Ledová jeskyně se skrývá v horách. Jeden nejmenovaný muž se odhodlal ji najít. Do hor se vydal 29. ledna 1979. V polovině hory mu pomalu, ale jistě docházela potrava. Po pár hodinách pak jeskyni našel, ale musel prosekat ledovou bránu. Prosekl ji! V jeskyni byly zbytky kostí. Pomyslel na to, že by se mohl podívat dále. Našel poklad, ale už se bohužel nevrátil.

Denis Gengela 7. B

v pořádku a nikdo ji nikdy nespátlil.

V ledové jeskyni žije ledová královna. Stará se o to, aby její jeskyně byla v pořádku a led přes léto neroztál. Doma má všechno z ledu, postel, skříň, židle, stůl a kotel na lektvary. Brány jsou celé z ledu, aby její sídlo bylo nedobytné. Královna se stará o to, aby zima byla

Barbora Krupová 6. C

V ledové jeskyni se skrývá muž, který kdysi dávno okradl stařenku o její zásobu jídla na zimu. Později se však ukázalo, že stařenka byla převlečená a převtělená zimní královna. Ta muži uložila za trest, že každou zimu společně s ledovými sochami musí uvnitř jeskyně chystat ledový balón pro zimní královnu a její příbuzné. Vždy, když královna přichází, se jí rampouchy a voda klidí z cesty a až projde, vždy se zase vrátí na své místo tak, aby nikdo nic nepoznal.

Dominika Motyková 6. C

Jednou šel nějaký pán lesem a našel tam překrásnou jeskyni. Byla dost zamrzlá, ale jenom voda nikdy nezamrzla. Říká se, že ta studánka zamrzne tehdy, až se narodí „nový bůh“. A pak udělal ten pán chybu – vešel do té jeskyně. Kde jsou všichni ti, co tam šli? To se neví, ale vypadá to, že v našem světě ne...

Honza Slezák 5. D

V ledové jeskyni za rampouchy je vodopád života. Co tam spadne, to oživne. Na vrcholu vodopádu je poklad s vodou nesmrtnosti. 5. D

Devátáci byli na plesu aneb Je to pravda odvěká, šaty dělají člověka...

Je to velice zvláštní pohled, když vidíte své spolužáky společensky oblečené. Ne nadarmo se říká, že šaty dělají člověka. I já jsem nevěřil svým očím, když jsem se oblékl do saka a podíval se do zrcadla.

Christian Svoboda 9. A

Jak se z dívky stane dáma?

Z dívky se dáma stane zaprvé tím, že se krásně namaluje, upraví vlasy a společensky obleče do šatů (nesmí to vše však působit lacině). Zadruhé, a to je nejdůležitější, se musí chovat jako dáma a ne jako trdlo. Na našem plesu všechny dívky, tedy už dámy, byly oblečeny krásně a vkusně, tady tedy vidíme tu přeměnu na dámu.

Kristýna Trubačová 9. A

Každá holka se těší na ples už proto, že se může namalovat a obléci do krásných šatů, které rodičům vybilily konto, a mít boty na 10cm podpatku. Pak ale zjistí, že jsou vyšší než jejich partner a jdou se přezout do balerín, které bez urážky trochu kazí dojem noblesy. Účes musí být výjimečný, takový, který ještě nikdo neviděl na ní, ani na nikom jiném. Další věcí je chování, dívka může být hezky

namalovaná a oblečená, ale jestli se chová jako tele, jsou jí šaty a účes úplně k ničemu.

Lenka Špačková 9. A

Z holky vznikne dáma, když si vybere ze svých 100 šatů, které schovávají někde ve skříni, ty nejlepší a po dvouhodinové práci v koupelně. Klukům stačí málo. Vezmou jediný oblek, který mají, navoní se playboyem, ulíznou patku a jdou...

Adam Soudil 9. A

Nejdůležitější je sehnat správné velikosti všech věcí, co chcete mít na sobě. To znamená sako, košile, kalhoty a boty. Jakmile vše seženete, tak se z obyčejného devátáka stane pěkně ustrojený chlapec. No ale u holek je to jinak, ty se musí namalovat, učesat. Pak si oblečou šaty, obují střevíčky a jsou z nich pěkné čičiny, ale jen z některých...

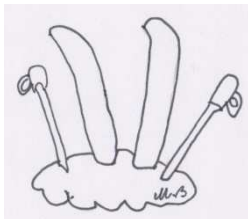
Vojtěch Syrovatka 9. A

Střípky z jarních prázdnin 7. C...

❖ poslední den prázdnin jsem byl s rodiči v IKEE. Vyhlédl jsem si tam jedno polohovací křeslo a byl to teda kus! Řeknu vám, na tomhle sedět (ačkoli je možné i ležet) je jako sedět v ráji někde na obláčku při masáži andílků. Lukáš

❖ na prázdninách jsem byl u dědy na chatě. Jezdili jsme tam v autě po lese, děda mě na poli nechal řídit. 14. února, přesně na Valentýna, děda střelil prase. Asi hodinu jsme ho kuchali. Matěj

❖ o prázdninách jsem jezdila na jízdárně na svém oblíbeném poníkovi. Cvičila jsem s ním a tak různě. Rozhodla jsem se, že mu koupím novou dečku. Natálie

❖ jelikož na prázdniny odjeli rodiče za tetou do Londýna a my jsme nechtěli jet, tak nás celý týden hlídal strejda. Byl to asi nejlepší týden, když nepočítám zájezdy a dovolené o velkých prázdninách. Mirek

❖ o prázdninách jsme se s rodinou vydali do tepla, letěli jsme na ostrov Mallorca ve Španělsku.

Po vystoupení z letadla se na nás nahnul teplý vzduch. Marek

❖ byli jsme lyžovat v Jeseníkách, bydleli jsme kousek od Pradědu v chatě Sedmikráska. Každý den jsme lyžovali. Bylo to super. Rost'a

❖ ve středu jsme se sestrou Kristinou lyžovaly na Sachově studánce. Po měsíci a týdně jsem zase stála na lyžích. Dopadlo to v pohodě, pak jsme lyžovaly v pátek a už jsem lyžovala zas o trochu lépe. Anna

❖ každý den od soboty do soboty jsme byli na svahu. Projeli jsme všechny sjezdovky, restaurace, lanovky, kabinky, bylo to super. Erik

❖ v sobotu jsme vystupovali s mažoretkami na plese v Kopřivnici. Na parketu bylo málo místa, ale nakonec se nám vystoupení povedlo. Ivana

❖ jarní prázdniny jsem prožil aktivně. S celou rodinou jsme objevili nový lyžařský svah v Makově na Slovensku. Na lyžích jsme byli od pondělka do čtvrtku, protože v pátek jsem měl fotbalový trénink. Ondřej

❖ chodila jsem skoro každý den k zubaři na trhání zubů, takže jsem měla prázdniny na houby. Byla jsem jen doma a ležela přikrytá dekou. Natálie.

Jak si redaktoři Druhého patra užili jarních prázdnin?

❖ v Praze jsme zavítali do Jump parku, což byl nejlepší ze všech zážitků. Trampolíny byly všude, kam jen oko dohlédlo. Byly tam atrakce jako molitanová jáma, ve které jsem mimochodem kvůli tření

molitanových kostek ztratil ponožku :(, ale zase jsem nějakou našel :-), ale nebyla bohužel moje :(.

Každopádně všechny atrakce, jako skoky na lyžích do molitanové jámy, lezení po zdi a skok do molitanové jámy, možnost zavěšení do basketbalového koše při skákání na trampolíně a pád do molitanové jámy, trampolíny táhnoucí se přes celou halu a na konci molitanová jáma. *Z pražského Jump parku zdraví Lukáš (a molitanová jáma)*

❖ abych řekla pravdu, tak jsem si své prázdniny moc neužila. Pořád jsem nemocná, a tak si nemoc obsadila i termín mých prázdnin. Celé dny jsem ležela a snažila se doléčit z předchozí nemoci. Ve čtvrtek jsme ale byli bruslit a aspoň jeden den jsem si užila a aspoň jeden den stál za to, protože hned v pátek jsem dostala teplotu a střevní chřipku. Takže jsem i víkend strávila v posteli. *Nikol*

❖ v sobotu jsme se s bratrem vydali na Pustevny. Měli jsme s sebou i boby a lopatu, abychom si to mohli sjet zpátky. Bratr na bobech sjížděl sjezdovku a zastavily ho až sítě, díky nim neskončil v lese. Později uvážil, že na bobech to není ideální, tak se vydal pěšky. Myslím, že už na boby nenasedne. *Pavčina*

Mluví se ve škole sprostě?

Když se někdy o přestávkách zaposloucháte do slov, která poletují po chodbách a třídách, nebudete se stačit divit, kolik slov nevhodných do školy uslyšíte. Proč tak žáci mluví? Vadí to vůbec někomu? Co se stádem volů, které se potuluje ve škole? Vzhledem k náročnosti vyhodnocování ankety jsme vybrali jen tři třídy – pátáky, sedmáky, devátáky.

1. Myslíš si, že tví kamarádi často používají sprostá slova?

Na výběr byly tři možnosti odpovědi: hodně, málo, vůbec. Možnost vůbec nezmínil nikdo z odpovídajících.

Čtyři **pátáci** uvedli, že hodně (jedna holka a tři kluci), patnáct se rozhodlo pro odpověď málo (8 holek, 7 kluků).

V **sedmé** třídě vše vidí jinak: 15 odpovídajících myslí, že se používají sprostá slova hodně (6 holek, 9 kluků). Jen tři kluci jsou přesvědčeni, že málo.

Devátá třída ví, že se mluví hodně sprostě – názor 22 žáků (11 holek, 11 kluků), 3 jsou přesvědčeni, že málo (1 holka, 2 kluci).

Proč někteří mluví sprostě? Některé časté nebo zajímavé odpovědi:

5. A děvčata: protože se jim něco nezdá, a proto jsou naštvaní, tak mluví sprostě, mně se to taky někdy stane; třeba jen ze srandy; protože je to „cool“; jsou naštvaní a znají to od rodičů.

5. A chlapci: asi si myslí, že vypadají jako BORCI; jsou naštvaní a přeréknou se; protože se provokují; protože je to baví, nebo když je trochu vyprovokují.

7. C děvčata: chtějí se zviditelnit; jinak to nejde říct hezky; když se jim něco nepovede a dostanou třeba špatnou známku; jsou naštvaní, předvádí se.

7. C chlapci: jsou naštvaní nebo překvapení; potřebují se neslušně vymluvit; naštvou se a musí prostě říct, že to nebo ono je špatné a zlé.

9. A děvčata: sprostá slova se objevují v písničkách nebo je slyšeli od rodičů; kvůli hormonům, jsme v pubertě, takže jsme pořád nervní a nadávání nám pomáhá se trochu uvolnit; člověk slyší kolem sebe spoustu

nevhodných slov, takže mu to přijde normální; protože to zlo neudrží v sobě a musí to všem říct; popisují svůj úspěch, neúspěch, zlobu, bolest a city, hodně sprostých slov má víc takových významů, které popisují různé události.

9. A chlapci: asi je to baví a připadají si hustě; řekl bych, že komplexy v tom hrají velkou roli, chtějí vypadat drsně a někdy i „vypustit hněv“; aby vyjádřili své pocity, když nemůžou najít správná slova; zlozvyk, občas ego; protože se neumí vyjádřit jinak; jsou frajeři.

2. Vadí mi, když někdo ze spolužáků mluví sprostě?

5. A holky: ano, vadí, ale je to jejich věc, že takhle mluví.

5. A kluci: ne, ale záleží úmysl tohoto slova.

7. C holky: někdy jo, někdy ne.

7. C kluci: u kluků mi to nevadí, ale u holek to moc dobré není; ne, pokud to není na mne.

9. A holky: vadí, pokud je to hodně vulgární slovník; ne, je to kamarád a měl by se krotit, chápu, že to někomu ulítne, ale...; ne, jestli ale nenadává na mne; ať si každý mluví, jak chce; ne – pouze tehdy, když je to bezvýznamné.

9. A kluci: záleží na situaci; vadí, když mluví sprostě nějaká holka; ne, pokud neříká za každým normálním slovem jedno sprosté; ne, když to není něco proti mé osobě; ne, už jsem si zvykl.

třída	vadí mi - holky	vadí mi - kluci	nevadí- holky	nevadí- kluci
9. A	2	1	10	10
7. C	0	1	5	8
5. A	7	2	2	8

3. Dokážeš jim říct, ať tak nemluví?

V páté třídě se pro odpověď „dokážu“ rozhodlo 11 žáků (5 děvčat, 6 kluků), odpověď „nedokážu“ vybralo 8 žáků (4 děvčata, 4 chlapci)

V sedmé třídě odpověď „dokážu“ napsalo 6 žáků (2 děvčata, 4 chlapci), nedokáže 12 žáků (4 děvčata, 8 chlapců)

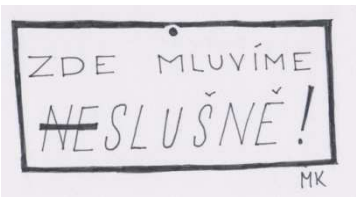
V deváté třídě získala odpověď „dokážu“ 11 hlasů (3 děvčata, 8 chlapců), „nedokážu“ 14 hlasů (9 děvčat a 5 chlapců).

5. A holky: NE, protože tak občas mluvím sama; ano, dost dobře.

5. A kluci: ano, ale záleží na té míře.

7. C holky: ne a je mně to jedno; ano, ale neříkám.

7. C kluci: zatím ne; ne, je to jejich volba, jestli přestanou.

9. A holky: dokážu, ale oni mě neposlechnou; dokážu, ale někdy mi vynadají; ne, protože má svoji hlavu; ne, protože tak mluvím taky; ne, už je nepoučitelný; ano, ale nikdy to nepomůže.

9. A kluci: ano, ale řeknu mu to trochu „silněji“, např. Drž ***; ne, každý má svou hlavu.

4. Kde jste pochytili první sprostá slova?

5. A děvčata: u mého staršího bratra; u rodičů, že třeba nadávají, když mám škaredé známky; od rodičů, ve školce, naučila jsem se je sama.

5. A chlapci: v televizi, na počítači; ve škole; ve školce a od Miloše Zemana; venku i ve škole, v šatně i od rodičů; od Erika a od ostatních neznámých lidí i od Verče; v družině.

7. C děvčata: ve školce od jedné holky; ve škole a možná i doma.

7. C chlapci: ve školce a nevěděl jsem, co to je; ve škole; u kamarádů; ve školce (asi).

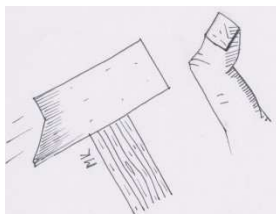
9. A děvčata: hodný spolužák nás v první třídě poučoval, co nesmíme říkat; ZŠ Tichá v 5. třídě.

9. A chlapci: tohle nemůžu říct na 100 %. Ale nejspíš „vole“ bylo doma a zbytek ve škole; ve škole (přece jen mě něco naučila ☺); od dědy, strejdy; ve školce a škole; sbírám už odmala.

5, Při jaké příležitosti bys taková slova použil i ty?

5. A děvčata: když jsem naštvaná na někoho; kdyby mě třeba něco naštvalo; kdyby mi někdo něco rozbil.

5. A chlapci: kdyby mě někdo napadl nebo by si ze mě dělal srandu.

7. C děvčata: když někomu nadávám nebo když se mi něco nepovede; když mi něco spadne na zem a rozbije se, nebo kvůli známám.

7. C chlapci: když umřu ve hře, nebo ty slabší když se bavím s kámošema; Counter Strike a League of Legends; na obranu.

9. A děvčata: když jsem nas*aná nebo mě něco vytočí nebo se mi něco nepovede; když se hrozně kopnu do palce nebo malíčku o skříň; tato slova bych použila u příležitosti velkého neúspěchu, např. kdybych nedala přijímačky; sprostě mluvím, protože už to mám ve zvyku. Ale není dobré mě naštvat, protože v tu chvíli člověk lituje, že mě poznal; já nejsem nijak moc sprostý člověk; když bych přišla domů a zjistila bych, že mi někdo snědl oběd a já bych ten den šilhala hladu.

9. A chlapci: když se mi něco stane a bolí to; při rozčilení či štěstí (např. výhře); při hraní her nebo v nějaké hodně špatné situaci; když mi to ujde.

6. Považuješ slovo „vole“ za normální oslovení nebo za nadávku?

Ve všech třech třídách se ukázalo, že vůl ve slovníku současné mládeže zdomácněl. Svě právo na pobyt ve slovní zásobě vybojoval v poměru

28 (je to normální oslovení) : 20 (nadávka).

třída	oslovení - holky	oslovení - kluci	nadávka- holky	nadávka kluci	podle situace- holky	podle situace - kluci
9. A	2	7	4	2	4	3
7. C	3	7	3	4	0	0
5. A	5	4	3	4	0	2 (obojí)

5. A děvčata: oslovení, protože je to vůl; nadávku, protože to na sebe říkají lidi ve zlém; normální, už se to říká skoro pořád a to je špatně; za normální oslovení, protože vůl je hezké zvíře.

5. A chlapci: nadávku, protože nemluví k volu, ale k nám lidem; normální je to mezi kámošema, ale když to řekne někdo cizí, tak nadávka; obojí dvojí; normální, protože vůl je pěkné zvířátko.

7. C děvčata: беру to jako nadávku, která moc nevadí; normálně, nevšímám si toho;

7. C chlapci: ; nadávku ani moc ne, ale za „kamaráde“ to nepovažuji; tak často to neslyším, ale spíš to neberu jako nadávku.

9. A děvčata: jak kdy; jak pro koho; jak kdy, ale nějak hrozně mi to nevadí; když mě tak někdo osloví, záleží kdo. Když tu osobu znám dobře, tak je mi to jedno. Pokud to „neznámá“ nebo naštvaná osoba myslí vážně, trochu to urazí.

9. A chlapci: záleží, jaká je to situace, ale v dnešní době je to spíš součást slovní zásoby; když to řeknu já, je to většinou oslovení, jestli to někdo řekne mi, je to nadávka; jako slovo je to normální, ale nikdo mi tak nemusí říkat! (Jen na vola doma čeká kráva).

7. Víš, jakému zvířeti se říká vůl?

Tato otázka nepřivedla naše žáky do rozpaků. Naprostá většina jich zařadila vola do společenství krav a býků. Asi nejpřesnější informace podala žákyně z 5. A: vykastrovanému býku, nemůže oplodnit krávu, odebrali mu varlata, je klidnější.

Ze zajímavých odpovědí: je to zvíře nebo nějaký blázen; manžel od krávy; vůl je jinak býk (něco jako nadávka, že je někdo kráva).

8. Jak by bylo možné lidi odnaučit mluvit sprostě?

5. A děvčata: mluvení sprostě se mi nelíbí, proto bych je pozavírala; kdybych byla prezident, řekla bych, že je zákaz tohle používat; dodržovat Boží přikázání; slušné vychování je to naučí.

5. A chlapci: za sprostá slova by měl udělat 200 kliků; asi odnaučit; nějak lidi to mají v genech.

7. C děvčata: za sladkost nebo vyjednávání přes pásek, vařechu; musí zaplatit uvedenou částku peněz; sami nemluvit sprostě; říct jim, že je poslouchají malé děti; za každé sprosté slovo jim dáme elektrický šok.

7. C chlapci: nepoužívat je na ostatní a oni je nebudou používat na vás; elektrické křeslo – přístroj, když to řeknou, dostanou šok; když řekne sprosté slovo, dostane zákaz na jeho nejlepších věci; za každou nadávku

elektro šok (slabý) a pokud celý den neřekneme nic sprostého, dostaneme 50 Kč; za každé sprosté slovo 5 nebo 10 kliků; za 100 sprostých slov jim prodát počítač...

9. A děvčata: za 1 silnější sprosté slovo 15 kliků, dřepů; museli by za každé slovo zaplatit, a to by pak šlo do rozpočtu státu a z toho by se mohly vybudovat moc fajn věci; byl by odebraný mobil, Pc, hračky, cokoliv, k čemu jsme upnutí; naučit je místo nich jiná. Nás třeba učili, že místo sprostých slov máme používat slovo „cihla“ a vždy si z nás dělali srandu, že bychom postavili dům; tím, že by lidé kolem nemluvili sprostě a on by si

uvědomil, že jako jediný mluví sprostě a připadal by si blbě.

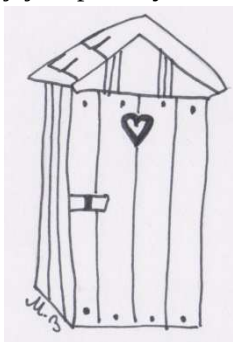
9. A chlapci: vymazat lidem z mozku slovní zásobu a naučit je mluvit slušně; vymyslel bych protisprosté náplasti či další ty nesmyslné věci, co jsou pro kuřáky, co chtějí přestat ☺; dát jako učitele Igora Hnízda a ten by je srovnal do latě; za každé sprosté slovo useknout prst; u některých lidí by pomohlo jen vytržení hlasivek nebo vražda, protože si myslí, že když neřeknou v každé větě aspoň jednou to ženské přirození, nejsou dost tvrdí; nevím, asi to nejde, když si každý může dělat, co chce...

Vulgarismy (sprostá slova, tabu slova) očima psychologa

Používání vulgarismů je fenoménem dnešní doby. To, co dříve bylo záležitostí nižší třídy „prostého lidu“, je dnes pro mnoho lidí naší společnosti samozřejmostí, normou. Setkáme se s nimi úplně všude – v rodině, škole, zaměstnání, kultuře, politice. Pokrok jde nezadržitelně kupředu, ale nejsem si jistá, že v této oblasti zrovna správným směrem. Abych nebyla jen moralistou, všechno má svůj rub i líc.

Z psychologického hlediska mají lidé k používání vulgarismů dva hlavní důvody. Prvním z nich je snaha zbavit se nepříjemného napětí, pocitů (strachu, úzkosti, hněvu, vzteku) a nízkého sebevědomí. Pomocí vulgarismů získávají uvolnění (relaxaci), dodávají si odvahu, sílu, ochraňují se, zastrašují, ubližují. Odborně je tato funkce nazývána psychohygienická (tzv. ventil). Druhým důvodem je snaha lidí začlenit se do společnosti, patřit ke spolužákům do třídy, být jako oni. Nebo naopak snaha se od ostatních odlišovat, vyniknout, získat výhody. Také touha být módní, „cool“, „in“, akční, zábavní, zajímaví a pobavit se. Odborně se jedná o funkci vulgarismů sociální.

Z výše popsaného vyplývá, že pro mnoho lidí je a bude obtížné se vulgarismů zbavit, naprosto se bez nich obejít. Vulgarismy v jejich životě plní důležitou roli, jsou pomocníkem v řešení problémů, naplňují jejich potřeby.

Jak a kde vzniká vulgární vyjadřování? Vulgarismy jsou naučené, nikdo se s nimi nerodí. Každý z nás je čistý, nepopsaný list papíru, na který teprve prostřednictvím našeho okolí píšeme. Zpočátku tedy významnou roli hraje rodina, učí, co je vhodné, stanovuje hranice. Pokud rodiče často nezvládají svůj slovník, ulevují si vulgarismy, není se čemu divit, že dítě stejným slovníkem oplývá. Učí se totiž nápodobou, poslechem, aniž by znalo význam slov. Vliv na užívání vulgarismů má také rozdílný přístup rodičů k oběma pohlavím svých dětí (genderové rozdíly). K chlapečkům přistupují shovívavěji. Ti by měli být silní, stateční, dokázat se postavit druhým, stát si za svým názorem. Proto se u nich některá nevhodná slova, agresivita tolik neřeší. Patří přece k mužské roli. Horší postavení mají holčičky. Měly by být křehké, něžné, hodné, což se s vulgarismy přímo vylučuje a jsou tedy pro ně naprosto zakázané. Zřejmě i z těchto důvodů holkám používání vulgarismů vadí více, než chlapcům a častěji se za ně v nižším věku stydí.

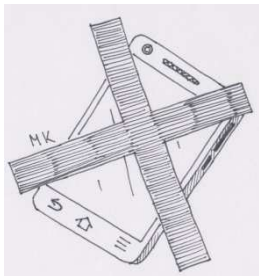
Dalším prostředím, kde se poprvé můžeme setkat s tímto zvláštním druhem komunikace (pomocí slov, gest, malování) jsou školní instituce (školka a škola). Zde nabývají vulgarismy na přitažlivosti, neboť jsou zakázané, tajné a neměly by se šířit dál.

Vrcholu slávy dosahují vulgarismy v období pubescence (11–15 let). Žáci v tomto věku chtějí být nezávislí na rodičích, potřebují vyjadřovat vlastní názory, působit dospěle, a tak používají vulgarismy přehnaně často. Zároveň mezi nimi panuje uniformita – podporují se ve stejném chování, názorech i vulgarismech, proto je pro ně zřejmě obtížné vyjádřit svůj nesouhlas, názor jiný, než má většina. Mění se i postoje dívek, dříve by nevhodné výrazy nepoužily a nyní v touze přiblížit se chlapcům, upozornit na sebe, vyrovnat se jim, používají vulgarismy běžně.

V tomto období už vulgarismy, neustálým opakováním, ztrácí svou sílu, zajímavost a jejich význam upadá. Stávají se standardem, žáci je používají automaticky, aniž by o tom věděli. Některá slova se stala

součástí každodenního slovníku, jsou tzv. vsuvkami (vycpávkami) ve větách.

Nejnámější zdomácnělou vycpávkou je asi od 50. let slůvko „vole“, které nahradilo výraz „člověče – zkráceně čěče“. Jazykovědci si marně lámou hlavy nad tím, jak se stalo, že u nás zdomácnělo a začalo se používat masově. Lingvista Huňáček říká, že nezná žádný jiný jazyk, v němž by název vykastrovaného býka či vůbec nějakého zvířete, fungoval jako konverzační vsuvka. Čeština je tedy v tomto směru jedinečná. Jednou ze zajímavých spekulací je, že slůvko u nás rozšířili Voskovec s Werichem, když si na jevišti tímto slůvkem

vyjadřovali pochvalu. Dnes už je obtížné říci, zda měli opravdu tak velký vliv.

Zbavit se zažitých vulgarismů, sprostých slov je velmi obtížné. Existuje však mnoho vyzkoušených technik, jak se této neřesti zbavit. Například zdůvodňováním nevhodnosti, odměnami (úplatky) či tresty – zaplatit za sprosté slovo peníze, uklidit, povinnosti navíc, zákazy PC, mobilu, domácí vězení, vyhrožování převýchovou apod. Zamyslete se sami, co by právě na vás, nejvíce platilo.

Na závěr je dobré si uvědomit, že vulgarismy jsou jen krátkodobým pomocníkem, berličkou při zvládání zátěžových situací či řešení našich problémů. Dlouhodobě si s nimi nevystačíme, potřebujeme najít vhodnější způsoby, cesty a strategie k řešení. Až se nám to podaří, pak už vulgarismy nebudeme potřebovat.

PhDr. Miroslava Vojnová, školní psycholožka

Hudba

Hudba má hodně žánrů. Máme pop, lidovou hudbu, rock, vážnou hudbu, klasickou hudbu, metal, electronicu a také jazz, ale proč píšu zrovna o hudbě? Je to tím, že hudba mi poslední měsíce docela dost pomohla. Zdá se to divné, ale je to pravda. Hudba vám dokáže pomoci v mnoha věcech. Hudba vám může změnit život. Hudba vás může celkově změnit. Nejde ani tak o melodii, ale jde o texty, které určitý zpěvák nebo hudební skupina napsala. Texty vás někdy nutí se zamyslet nad životem. Dodají vám inspiraci, motivaci, naději. Aspoň u mě to tak je. Někdy hudba udělá věci méně chaotické. Někdy díky hudbě začne mít všechno smysl. Hudba je něco, co mě inspiruje. Ať už v psaní článků nebo v kreslení

anebo v dalších různých věcech. Bez hudby by byl svět tichý.

Katka Jurečková 7. C

Rozhovor s primášem Honzou Šenkýřem, žákem 9. C.

? Proč má kapela primáše?

! Aby dirigoval muziku a udával jí tempo.

? Kolik let se věnuješ hře na housle?

! Hraji od 1. třídy, začal jsem, protože se mi líbilo, jak housle vypadají a chtěl jsem je mít.

? Kde ses naučil hrát na housle, jaké housle máš?

! Naučil jsem se to ve frenštátské ZUŠ, housle mám české z Šumavy.

? Jak často cvičíš, jak často vystupujete?

! Na trénování moc nedám, vystupuji v průměru jednou měsíčně.

? Uměl bys složit text písně, hudbu?

! Ještě jsem to nezkoušel, ale asi ano.

? Jak se jmenuje vaše kapela?

! Hraju ve dvou muzikách. První hraje už moc dlouho, tu druhou jsme založili teprve nedávno.

? Zkoušel jsi někdy hrát na cimbál, basu?

! Na cimbál, ale umím jen pár písniček.

? Cimbálová muzika patří spíše k starším dobám (19.–20. století). Chtěl bys zkusit žít v té době?

! Žít bych v té době rozhodně nechtěl. Určitě bych se tam však chtěl podívat

? Chtěl bys mít vlastní rodinnou kapelu?

! Určitě ne.

? Zahraješ si někdy sám jen tak pro radost?

! Než sobě hraju raději někomu jinému.

Zlatá přednostenka

Tento cenný lísteček je pro všechny, kteří čekají ve frontách na oběd, vysněným přáním. Nicol uvěřila, že ji může vyhrát. A výsledek? Asi je dítětem Štěstěny, protože získala Zlatou přednostenku druhý měsíc po sobě!

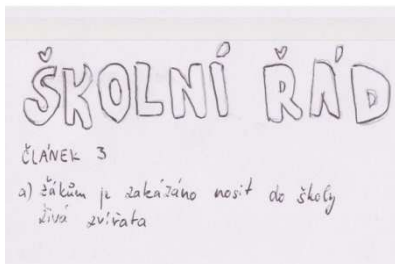
Přednostenka pro měsíc březen je ve znamení Měsíce knihy. Napište nám na 40–50 slov o knížce, kterou (a proč) máte rádi. Na vaše články se těšíme do 17. března na adrese druhe.patro@seznam.cz. Vítěz bude vylosován z došlých odpovědí. Heslo je stejné jako minule: pokud to nezkusíte, nemůžete vyhrát.

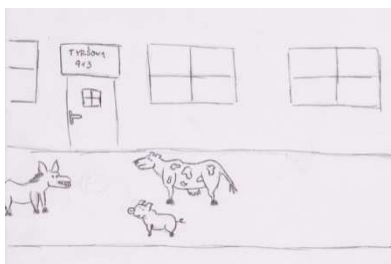
Prosím vás, mohly byste mi říct,

že jsem vůl?

Mně se totiž dneska

vůbec nechce do školy!

Komiks

Na vydání 146. čísla Druhého patra se podíleli: Nikol Reková, Katka Jurečková, Pavlína Kantorová, Lukáš Kutáč, Martin Kunderát

Obrázky kreslili: Monika Blažková, Natálie Malíková, Martin Kunderát

Fotografie: Dana Friedlová (str. 122), Karel Šindler (str. 124, 126, 143),

Nicol Babincová (str. 144), Petr Ondryáš (121, 128-130, 132)

(Z)odpovědný vedoucí: Petr Ondryáš

Komiks: Lukáš Kutáč

e-mail: druhe.patro@seznam.cz

<http://www.zsturfren.cz>

Tisk: LWR Graphic s.r.o. Frenštát p. R.

ZŠ a MŠ Tyršova 913, Frenštát pod Radhoštěm

Vydáno 28. 2. 2017